

egentlig burde have været bevirket ved den tidligere ordinære Indfaldelse og en Indfaldelse efter de for ekstraordinære Indfaldelser enten af en enkelt eller af flere Afdelinger efter Særlovens sædvanlige Regler. Jeg tør sige, at den Betragtning, for hvilken den ærede Minister har gjort sig til Tolk, er fuldstændig den, som deles af Flertallet, saaledes at de Konsekventer, man har ment vilde følge af dette Forslags Vedtagelse, og den Frygt, isølge hvilken jeg antager, at man har søgt at udstemme det, ikke eksisterer isølge de Forudsætninger, hvorfra Forslagsstillerne ere gaaede ud, og hvorunder Folkethinget har billiget Forslaget. — Til § 22 har jeg personlig stillet et Forslag angaaende et Spørgsmaal, som vel var laabent til Forhandling i Udvalget, men som ikke kom frem, fordi vi — det maa vel erkjendes — havde meget travlt for at blive færdige med vort Arbejde, idet vi fik Finansloven den ene Dag, og den næste vare færdige med vort Oerklæring. Mit Forslag stemmer imidlertid saaledes overens med Flertallets tidligere Betragtning af Forholdet, at jeg er overbevist om, at det er dets Betragtning, jeg har gjort gjældende. Forslaget gaar ud paa bestemt ved en Afstemning at slaa fast, at Remonteringsbøbet er obligatorisk og ikke kalkulatorisk. I Landssthingsudvalgets Betænkning er det sagt: „Da Antallet af Tjenstheste er lovbestemt, og deres Pris ikke afhænger af Rigsdagens Bøtninger over Finansloven, kan den til Remonteringen fornødne Sum kun være kalkulatorisk, hvorfor Udvalgets Flertal anser det usnødent at stille Forslag om Summens Forhøielse.“ Denne Betragtning tiltraadte Ministeren i Landsthinget, uagtet der her i Thinget er faldet en Afstemning efter en udtrykkelig Motivering, der gik ud paa ved Afstemningen at tilkjendegive Bøbet obligatorisk Bestaaenhed. Jeg havde ikke ventet af den ærede Minister, at han, efter hvad der var foregaaet her i Folkethinget, netop vilde indtage denne Stilling; men da Sagen staa saaledes, at Ministeren ikke har afviseret ved, hvad der tidligere er foregaaet her, har jeg ment paa Flertallets Vegne ved dette Forslag at burde fremtalde en tydelig og klar Tilkjendegivelse af vor Betragtning, idet jeg ikke kan erkjende den Betragtning, der er gjort gjældende andetsteds, for rigtig. Det, at Antallet af Heste er bestemt i en anden Lov, udelukker ikke, at man kan fastsætte et vist Bøbet til Remonterning; thi der staaer intet i Loven om, hvor mange Marske Heste skulle tjene, hvor gamle de skulle være, naar de gaa af, eller hvor unge de skulle kjøbes. Det er en Skjønssag, om hvilken ogsaa Andre end Ministeren og Bevillingsmyndigheden kunne have en Mening. Dette er saaledes eet Moment, men det er heller ikke ligeegyldigt, hvorledes disse Heste opkjøbes, om det sker med meget stor Bekostning, til hvilke Sider det sker og i hvilke Landsdele. Bevillingsmyndigheden vilde imidlertid være afstaaen fra Overveelsen af alle disse Spørgsmaal

— og det er et meget stort Bevillingsspørgsmaal, der er Tale om — dersom man bortgav den Fortolkning, som den ærede Regjerer selv paa en solen Maade har anerkjendt ved at forlange en bestemt Tillægsbevilling for at oparbejde sin Remonterning. Derfor er det i enhver Henseende korrekt at slaa den efter Flertallets Mening eneste fornuftige Opfattelse fast ved en Afstemning. Det er Hensigten med Forslaget, men Hensigten er ikke at forhindre en Krigsbestyrelse, der gaar frem ved Indkjøbet paa en fornuftig Maade, og som følger fornuftige Principer i Overensstemmelse med Bevillingsmyndigheden, i at tilveiebringe den Remonterning, som til enhver Tid anses nødvendig efter Hestens Bestaaenhed. Hensigten er at slaa fast, at naar det, der ligger indenfor den almindelige Beregning, ikke kan udføres for den Bevilling, der bestemt gives, har Ministeren paa dette Punkt som paa alle andre at søge Bevillingen paa en Tillægsbevillingslov. — Forslagene under Nr. 56 og 57 skal jeg ikke nærmere omtale, de ere ligeledes gamle Bekjendte, og hvad angaar Forslaget under Nr. 58 til § 24, har jeg allerede omtalt det, da jeg omtalte Forslaget under Nr. 3. — Med Hensyn til § 26 har jeg først at begrunde et Endringsforslag af Udvalget vedrørende den Del af Paragrafen, som angaar Indenrigsministeren; det angaar Pariserudstillingen. Det vil erindres, at det, da denne Sag sidst blev forhandlet her, blev vedtaget af Folkethinget, hvad der nu er tiltraadt af Landsthinget — det er altsaa vedtaget af Rigsdagen i Forening med Regjeringen — at Danmark skal deltage i Pariserudstillingen; men efter Summens Størrelse og den affattede Text vil det kun blive en delvis Deltagelse for Kunst alene her fra Landet. Siden dette Spørgsmaal forhandlede i Folkethinget, har der i forskjellige Kredse af vort Samfund været Bevægelse om dette Spørgsmaal, og denne har ogsaa givet sig Luft i et Andragende dels til Indenrigsministeren, af hvilket begge Rigsdagens Afdelinger have modtaget Afsskrifter, dels i et senere selvstændigt Andragende til Folkethinget fra Grossererforeningens Komite. Det er oplyst, at de Industridrivende, Agerdyrkerne og andre Vedkommende synes i alt Fald i Almindelighed at have fraveget den Betragtning, at man ikke kunde deltage i en Udstilling, med mindre der fra Statens Side blev bevilget 250,000 Kr. Efter de Oplysninger, der foreligge her for os, har man ment, at dette tilfredsstillende kunde ske for 125,000 Kr., og navnlig, efterat det nu maa anses for givet, at de øvrige nordiske Lande, hvilket tidligere ikke var bestemt sikret, ogsaa ville deltage i Pariserudstillingen, har man ment, at de paagjældende Interesser i vort Land vilde staa sig bedst ved, om der blev en fyldigere Repræsentation for vor Agerdyrkning, Industri og Kunst paa denne Pariserudstilling. Saa vidt man forstaaer, er det Meningen, og Flertallet af Udvalget er gaaet ud fra den Be-